

[Bilgrav-Nielsen]

det niveau, vi har nu, og følger den stignings-takt, der er fastlagt i det radikale forslag.

#### **Dorte Bennedsen (S):**

Som det fremgår af dagsordenen, er denne forespørgsel stillet til udenrigsministeren og til miljøministeren og til industriministeren. Det er den selvfølgelig, fordi Brundtland-rapportens meget væsentlige budskab ikke så meget er, at vi skal gå ud i verden og belære andre, men først og fremmest, at vi skal se at få ryddet op i egne rækker. Derfor er det temmelig mærkværdigt, at vi kun hører udenrigsministerens røst i dag.

Mener miljøministeren ikke, at rapporten er så væsentlig, at han har meninger og holdninger, han burde lægge frem her i debatten?

Hvad vi har hørt i dag fra udenrigsministeren om det nationale, var nogle pæne, men unægtelig temmelig hule ord om, at dansk miljøpolitik stemmer godt overens med Brundtland-kommissionens måde at anskue tingene på.

Når jeg tillader mig at sige »hule ord«, har det to årsager: dels at dansk miljøpolitik så langt fra lever op til Brundtland-rapporten, dels at det, i det omfang vi har gjort noget i den rigtige retning på det nationale plan, altid har været på initiativ af det alternative flertal her i huset og ikke på initiativ af regeringen. Tværtom har regeringen i adskillige tilfælde direkte modarbejdet initiativerne. Det kan vi også se af de eksempler, udenrigsministeren nævnte i sin tale: luftforureningen, Tøndermarsken, marginaljorderne etc. etc. Det er ikke her, regeringens fortjeneste ligger.

Jeg har altid været en meget stor beundrer af miljøministerens evne til at stikke fingeren i jorden. Først modargumenterer han med næb og kløer omkring en given ting, men når han så opdager, at det alternative flertal her i huset holder fast, så viser det sig minsandten pludselig, at det lige præcis er det, miljøministeren for resten altid har ment. Det kan man jo i hvert fald kalde fleksibilitet, hvis man vil være venlig.

Men en bæredygtig politik på vores hjemlige plan handler om andre ting end det, udenrigsministeren nævnte her i dag. Den handler om energipolitik, trafikpolitik, renere teknologi, råvareforbrug, forurening og en lang, lang række andre ting, vel at mærke forudsat at disse områder ses gennem miljøets briller, at vurde-

ringen og udgangspunktet er: Hvad kan miljøet bære i disse sammenhænge?

Derfor havde det være klædeligt, hvis miljøministeren havde haft en rolle her i dag, og jeg vil godt spørge ministeren, om han vil tage initiativ til en sådan national handlingsplan på tværs af sektorerne og vel at mærke med miljøet som overskrift og som ledetråd. Jeg efterlyser ikke blot – som udenrigsministeren sagde det i sin tale – en udenrigspolitik for miljøet, nej, jeg efterlyser i første række en indenrigspolitik for miljøet. Det kan ikke nytte, at vi vil gå ud og vide en hel masse om, hvordan vi skal løse den øvrige verdens problemer, hvis vi ikke lægger for herhjemme og får en sådan gennearbejdet plan for, hvordan vi kommer videre. Jeg må sige, at i de oplæg, vi til dato har set fra regeringen, findes der ikke en sådan plan, og jeg ser gerne, at den kommer, jo før, jo bedre.

#### **Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Jeg vil takke for den del af debatten, der holdt sig til emnet, og det var da heldigvis det meste af debatten, selv om det jo altså var uundgåeligt, som fru Auken sagde det, at der blev startet nogle tærskemaskiner. Jeg beundrer den selverkendelse, der ligger i introduktionen af det udtryk fra fru Aukens side.

Det spørgsmål, flere har været inde på, omfanget af dansk ulandsbistand, er jo ikke til debat i dag. Det er til debat på det tidspunkt, hvor regeringen har fremsat sit forslag til finanslov for 1989, og hvor den endelige beslutning skal tages, og det er i december i år. Det er dér, vi skal have den diskussion, og jeg agter ikke at gå ind på diskussionen i dag, selv om jeg dog kan berolige hr. Bilgrav-Nielsen med, at jeg ikke agter i mit forslag at komme med tal for bistandsprocenten, der er så lave som de tal, Socialdemokratiet foreslog på et tidspunkt, da Danmarks udlandsgæld var halvdelen af, hvad den er i dag.

Jeg vil dog komme med en enkelt bemærkning, der har relation til den del af debatten. Jeg må sige, at starten på fru Lone Dybkjærs indlæg var jeg ked af, også overrasket over, for det havde ikke den kvalitet, jeg er vant til fra fru Lone Dybkjærs side.

Jeg må bede fru Lone Dybkjær om ikke at drage min personlige holdning, mit personlige engagement vedrørende ulandsbistand i tvivl. Det mener jeg heller ikke der er belæg for, når